

ефекти помажу у стварању изузетне атмосфере. Али доживљај не би био баш тако посебан да свему томе не даје битну црту Митин глас, који се одлично уклапа у све то. Наравно, није све одмах звучало идеално, али звук створен тада еволуира у наредним издањима и постаје аутентичан и бескомпромисан у погледу комерцијализације, јер их ништа не може натјерати да посустају и приклоне се комерцијали, која гута гомиле бендова. Од, већ споменуте пјесме, *Осам и тридесет*, све текстове и музику пише Никола, а за визуелну презентацију (омоте, плакате, спотове) задужен је Мита, иначе сликар.

Од другог албума, издатог 1996, који носи назив *Година сиротињске забаве*, бас у групи свира Александар Балаћ. Албум за тему има, како и сами чланови групе кажу, крај социјализма, али то је само општа тема. Постоји много мањих, али трајнијих мотива, као што су стално присутан мотив смрти, рушење идиличне слике љубави и други мотиви, које остављам на откривање слушаоцима, ако их већ нису открили. На албуму се уочавају смјене брзих и спорих пјесама, што се чак јавља и унутар самих пјесама (*Гледам као, СДСС* и др.), а што изражава немир, нервозу, незадовољство и бијес изазван годинама сиротињске забаве. То ће бити присутно и на наредном издању. Поред поменутих, са албума се издвајају и *Вертикално гледано*, *Трење* и *Манастир*, која посебно добро пролази код публике, иако то Никола није очекивао. На основу пјесме *Трење*, Мита је касније направио и стрип.

Албум *Сан који-срећан сањаш сам* издају 1998. Од тога албума клавијатуре у групи свира Драгољуб Марковић. Као

и претходно и ово издање је пуно тмурних и оштрих стихова, који не штеде никог. Стиче се утисак да су пјесме зрелије и стварно је тешко посебно издвојити неке од њих, али ради мање упућених навешћу неке: *Сан који срећан сањаш сам*, *Најдужи је последњи сат*, *Звездане стазе*, *Блентостамин* (као гост тромбон свира Којот – „Eyesburn“), *Против себе* и др.

Снимке са концерта, одржаног 1999. у башти београдског СКЦ-а, објављују 2001. године у форми двоструког CD издања *Између два зла*.

Те исте, 2001. године, Никола Врањковић издаје збирку пјесама и уз њу и соло акустични албум *Заовде илза понети*. Албум обилује одличним пјесмама, од којих се највише истичу *Сретење* и *Свако путује за себе*, којима и почиње и завршава сама збирка. Ту је још и неочекивано оптимистична пјесма *Гусари*. Што се саме збирке тиче, која поред пјесама објављиваних на албумима „Block out“ -а садржи и нове пјесме, њом је Врањковић доказао, онима који тога у потпуности нису били свјесни, да се његова поезија може читати и посматрати и као сама за себе. Он се ту представљао као књижевник и модеран пјесник издижући се изнад рок текстописаца.

На четврти студијски албум се дуго чекало. У међувремену група је учествовала на албуму *Као да је било некад* (посвећено

Милану Младеновићу) обрадивши пјесму *Соба*. Албум *Ако имаш с ким и где...* је објављен ове, 2004. године. Испоставило се да је чекање вриједило, јер је албум заиста одличан и препун алузија, као и ранија остварења. Остали су досљедни себи и, како Никола каже, ни овај пут се нису пуно обазирали на мишљење публике. Умјесто Марковића клавијатуре свира Дејан Хасетић. Албум доноси изванредне *Невремена*, *Тата брада*, *Мајдан*, *Тежак случај пакла*, *Андреј*, *Ако имаш с ким и где* и др.

Врањковић је најавио збирку кратких прича. Иначе, поред свих наведених активности до сада у тексту, он је и тонски сниматељ (снимао је албуме „Гоблина“, „Инспектора Блаже“, групе „Ништа али логопеди...“, продуцент (албум групе „Алкатраз“) и ради као тонац на концертима „Darkwood dab“-а, „Orthodox Celts“-а и др., а био је и главни тонац на main stage-у овогодишњег Exit-a.

Надам се да сам успио овим, не тако кратким текстом, да онима који још увијек не слушају „Block out“, бар мало приближим групу која нуди нешто више од саме музике, а онима који је већ слушају да предочим неке додатне информације.

Д. М.